मुञ्जवज्जर्ज्जरीभूता बहवस्तत्र पादपाः। चीराणीव व्युदस्तानि रेजुस्तत्र महावने।
तद्वृक्षयुद्धमभवन्मुहूर्त्तं भरतर्षभ। राक्षसानाञ्च मुख्यस्य नराणामुत्तमस्य च। ४२५
ततः शिलां समुत्क्षिप्य भीमस्य हृदि तिष्ठतः। प्राहिणोद्राक्षसः क्रुद्धो भीमश्च नचचाल ह।
तं शिलाताडनजडं पर्य्यधावत राक्षसः। बाहुविक्षिप्तकिरणः स्वर्भानुरिव भास्करं।
तावन्योऽन्यं समाश्लिष्य प्रकर्षन्तौ परस्परं। उभावपि चकाशेते प्रवृद्धौ वृषभाविव।
तयोरासीत् सुतुमुलः संप्रहारः सुदारुणः। नखदंष्ट्रायुधवतोर्व्याघ्रयोरिव दृप्तयोः।
दुर्य्योधननिकाराच्च बाहुवीर्य्याच्च दर्पितः। कृष्णानयनदृष्टश्च व्यवर्द्धत वृकोदरः। ४४०
अभिपद्य च बाहुभ्यां प्रत्यग्रहादमर्षितः। मातङ्गमिव मातङ्गः प्रभिन्नकरटामुखं।
स चाप्येनं ततो रक्षः प्रतिजग्राह वीर्य्यवान्। तमाक्षिपद्भीमसेनो बलेन बलिनाम्बरः।
तयोर्भुजविनिष्पेषादुभयोर्ब्बलिनोस्तदा। शब्दः समभवद्घोरो वेणुस्फोटसमो युधि।
अथैनमाक्षिप्य बलाद्गृह्य मध्ये वृकोदरः। धूनयामास वेगेन वायुश्चण्ड इव द्रुमं।
स भीमेन परामृष्टो दुर्ब्बलो बलिना रणे। व्यस्पन्दत यथाप्राणं विचकर्ष च पाण्डवं। ४४५
तत एनं परिश्रान्तमुपलक्ष्य वृकोदरः। योक्त्रयामास बाहुभ्यां पशुं रशनया यथा।
विनदन्तं महानादं भिन्नभेरीस्वनं बली। भ्रामयामास सुचिरं विस्फुरन्तमचेतनं।
तं विषीदन्तमाज्ञाय राक्षसं पाण्डुनन्दनः। प्रगृह्य तरसा दोर्भ्यां पशुमारममारयत्।
आक्रम्य च कटीदेशे जानुना राक्षसाधमं। पीडयामास पाणिभ्यां तस्य कण्ठं वृकोदरः।
अथ जर्ज्जरसर्व्वाङ्गं व्याविद्धनयनाम्बरं। भूतले भ्रामयामास वाक्यञ्चेदमुवाच ह। ४५०
हिडिम्बबकयोः पाप न त्वमश्रुप्रमार्जनं। करिष्यसि गतश्चापि यमस्य सदनं प्रति।
इत्येवमुक्त्वा पुरुषप्रवीरस्तं राक्षसं क्रोधपरीतचेताः। विस्रस्तवस्त्राभरणं स्फुरन्तमुद्भ्रान्तचित्तं व्यसुमुत्ससर्ज्ज।
तस्मिन् हते तोयदतुल्यरूपे कृष्णां पुरस्कृत्य नरेन्द्रपुत्राः। भीमं प्रशस्याथ गुणैरनेकैर्हृष्टास्ततो द्वैतवनाय जग्मुः।
॥ विदुर उवाच ॥ एवं विनिहतः संख्ये किर्म्मीरो मनुजाधिप। भीमेन वचनात्तस्य धर्म्मराजस्य कौरव।
ततो निष्कण्टकं कृत्वा वनं तदपराजितः। द्रौपद्या सह धर्म्मज्ञो वसतिं तामुवास ह। ४५५
समाश्वस्य च ते सर्व्वे द्रौपदीं भरतर्षभाः। प्रहृष्टमनसः प्रीत्या प्रशशंसुर्वृकोदरं।
भीमबाहुबलोत्पिष्टे विनष्टे राक्षसे ततः। विविशुस्ते वनं वीराः क्षेमं निहतकण्टकं।
स मया गच्छता मार्गे विनिकीर्णो भयावहः। वने महति दुष्टात्मा दृष्टो भीमबलाद्धतः।
तत्राश्रौषं महच्चैतत् कर्म्म भीमस्य भारत। ब्राह्मणानां कथयतां ये तत्रासन् समागताः।
एव विनिहतं संख्ये किर्म्मीरं रक्षसां वरं। श्रुत्वा ध्यानपरो राजा निश्वासार्त्तवत्तदा। ४६०

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि किर्म्मीरबधपर्व्वणि विदुरवाक्ये एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥ समाप्तञ्च किर्म्मीरबधपर्व्व ॥